

Rolnummer 2535
Arrest nr. 122/2003 van 24 september 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 1, 3°, eerste lid, van artikel III, Overgangsbepalingen, van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, M. Bossuyt, E. De Groot, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 10 oktober 2002 in zake D. Lievois tegen C. Pee, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 21 oktober 2002, heeft het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt het artikel 1, 3°, van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 (artikel 3) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre daaruit volgt dat het recht tot overname van de gezinswoning, dat ingevolge artikel 1, 2°, van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 (artikel 3) verleend is aan de echtparen die vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 gehuwd waren zonder huwelijksvoorwaarden te hebben gemaakt of na het aannemen van het stelsel van wettelijke gemeenschap, ontzegt is aan de echtparen die vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 gehuwd waren na het aannemen van hetzij een stelsel die de gemeenschap beperkt tot de aanwinsten, hetzij het stelsel van algehele gemeenschap, hetzij het stelsel van scheiding van goederen onder beding van een gemeenschap van aanwinsten ? »

Memories zijn ingediend door :

- D. Lievois, wonende te 8300 Knokke-Heist, Duinendreef 35;
- C. Pee, wonende te 9200 Dendermonde, Greffelinck 3;
- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door C. Pee en de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 21 mei 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. E. Daneels, advocaat bij de balie te Gent, voor D. Lievois;
 - . Mr. B. De Winter, advocaat bij de balie te Dendermonde, voor C. Pee;
 - . Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Partijen in het bodemgeschil zijn vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 in het huwelijk getreden onder het bij huwelijkscontract vastgelegde stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten. Zij hebben geen verklaring afgelegd dat zij hun bedongen huwelijksvermogensstelsel ongewijzigd wensten te handhaven. Om die reden zijn zij, met toepassing van de in het geding zijnde bepaling, vanaf het verstrijken van de overgangsperiode van één jaar na de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels (hierna « wet van 14 juli 1976 » genoemd) onderworpen aan de artikelen 1408 tot 1426 van het Burgerlijk Wetboek.

Een van de partijen vordert de preferentiële toewijzing van de gezinswoning op grond van de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek voor de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Bij tussenvonnis van 10 september 1998 wordt die vordering weliswaar nog niet ingewilligd maar de Rechtbank oordeelt wel dat de geïntimeerde principieel in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek. Appellant stelt hoger beroep in bij het Hof van Beroep te Gent tegen dat tussenvonnis. Het Hof van Beroep wijst erop dat de preferentiële toewijzing van de gezinswoning een verdelingsmodaliteit is die onbekend was onder het oude recht en dat de toepasselijkheid van het nieuwe recht op de echtparen die gehuwd waren onder het oude recht afhangt van het overgangsrecht. Uit analyse van artikel 1, 3°, van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 besluit de verwijzende rechter dat de geïntimeerde niet in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek en dit in overeenstemming met het arrest van 15 mei 1998 van het Hof van Cassatie (R.W., 1998-1999, p. 1418). De partijen zijn na verloop van een jaar na de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 enkel onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 1415 tot 1426 van het Burgerlijk Wetboek voor wat het bestuur van de gemeenschap en de eigen goederen betreft alsook aan de bepalingen van de artikelen 1408 tot 1414 van het Burgerlijk Wetboek voor wat de gemeenschappelijke schulden en de rechten van schuldeisers betreft.

Geïntimeerde voert evenwel aan dat het door partijen gekozen stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten eigenlijk neerkomt op het wettelijk stelsel en acht het ondenkbaar dat de wetgever heeft gewild dat echtparen die vóór 28 september 1976 huwden onder een wettelijk stelsel dat overeenkomt met het huidige wettelijk stelsel niet het recht tot overname zouden hebben, terwijl de echtparen die na die datum huwden dat recht wel zouden hebben. Zij voelt zich hierdoor gediscrimineerd. Zij stelt dat het bepaalde in de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek moet worden beschouwd als behorende tot het primaire stelsel.

Het Hof van Beroep te Gent stelt hierop de bovenvermelde prejudiciële vraag.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De appellant beklemtoont dat de uitspraak van de verwijzende rechter niet alleen de letterlijke tekst van de overgangsbepaling volgt maar tevens aansluit bij de meerderheidsopvatting binnen de rechtsleer en de rechtspraak : echtgenoten gehuwd vóór 28 september 1976 met een bedongen gemeenschap beperkt tot de aanwinsten kunnen geen aanspraak maken op de nieuwe bepalingen inzake de vereffening en verdeling van de gemeenschap, meer bepaald inzake het recht van toewijzing bij voorrang van de gezinswoning zoals neergelegd in de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek wanneer zij hierin niet uitdrukkelijk hebben voorzien in hun huwelijkscontract. Die bepalingen behoren niet tot het primair stelsel maar tot het secundair huwelijksvermogensrecht, waardoor zij slechts van toepassing zijn buiten het huidige wettelijke stelsel wanneer partijen dit uitdrukkelijk overeenkomen.

A.1.2. De appellant geeft toe dat men aldus een verschillende behandeling vaststelt tussen twee categorieën van echtgenoten die zijn gehuwd vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 : echtgenoten met een bedongen gemeenschapsstelsel - beperkt tot de aanwinsten - die geen verklaring hebben afgelegd als bedoeld in artikel 1, 1°, van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976, kunnen in principe geen aanspraak maken op de nieuwe regels van het secundair huwelijksvermogensrecht, ook al leunt dit stelsel nauw aan bij het nieuwe wettelijke stelsel, terwijl echtgenoten die gehuwd waren onder het toenmalige wettelijke stelsel of zonder

huwelijkscontract en bovengenoemde verklaring niet hebben afgelegd wel het recht tot overname van de gezinswoning wordt verleend.

Dat verschil in behandeling houdt volgens de appellant evenwel geen discriminatie in daar het steunt op een objectief criterium en de maatregel niet onevenredig is met het beoogde doel van de wetgever. Immers is de juridische toestand van beide categorieën van echtgenoten fundamenteel verschillend. Terwijl de ene categorie het stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten contractueel heeft bedongen, heeft de andere categorie dit wettelijk verworven bij ontstentenis van huwelijkscontract.

Die objectief verschillende situatie verantwoordt volgens de appellant het verschil in behandeling. De wetgever heeft destijds het stelsel van wettelijke gemeenschap, dat rehtens gold bij ontstentenis van huwelijkscontract, vervangen door het huidige wettelijke stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten, dat eveneens geldt bij ontstentenis aan huwelijkscontract. In de overgangsbepalingen heeft hij daarbij in de mogelijkheid voorzien van een verklaring van handhaving voor diegenen die gehuwd waren onder het oude stelsel van wettelijke gemeenschap. In dat verband heeft hij diegenen die vóór het afsluiten van het huwelijk de voorzorg hadden genomen om de patrimoniale gevolgen ervan te regelen in een huwelijkscontract ongemoeid willen laten. Door de toepasselijkheid van het wettelijke stelsel op echtgenoten die vóór de wet van 14 juli 1976 bij huwelijkscontract het stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten hebben bedongen te beperken tot de artikelen 1415 tot 1426 van het Burgerlijk Wetboek voor wat het bestuur van de gemeenschap betreft en tot de artikelen 1408 tot 1415 van het Burgerlijk Wetboek voor wat de gemeenschappelijk schulden en de rechten van schuldeisers betreft, heeft de wetgever de contractuele vrijheid van de partijen en hun wilsautonomie willen respecteren door het behouden van hun vroeger overeengekomen bepalingen. De appellant stelt dat uit zorg voor de rechtszekerheid van overeenkomsten en uit respect voor de wilsautonomie van de contractanten niet werd voorzien in de toepasbaarheid van de artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek. Ofschoon in de parlementaire voorbereiding van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 niet expliciet wordt verwezen naar de regels van vereffening en verdeling, meent de appellant dat men redelijkerwijze mag aannemen dat het principe van de onveranderlijkheid van overeenkomsten ook geldt met betrekking tot de regels van vereffening en verdeling.

De appellant wijst er ook op dat bij de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 met een contract gehuwde echtgenoten tevens de mogelijkheid werd geboden hun huwelijksstelsel te wijzigen.

De appellant besluit dat de wetgever geenszins het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door niet in het recht op preferentiële toewijzing van de gezinswoning te voorzien voor diegenen die vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1974 reeds gehuwd waren onder een conventioneel huwelijksstelsel, ook al komt dat stelsel in grote mate overeen met het nieuwe wettelijke stelsel.

A.2.1. De geïntimeerde voor de verwijzende rechter wijst erop dat het tussen partijen aangenomen conventionele stelsel van scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten volledig overeenstemt met het huidige wettelijke huwelijksvermogensstelsel.

Zij verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 15 mei 1998 (volgens hetwelk de artikelen 1427 en volgende van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing zijn op echtgenoten gehuwd vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 die in hun huwelijkscontract het stelsel van gemeenschap van aanwinsten of algemene gemeenschap hebben aangenomen en die geen verklaring van onmiddellijke onderwerping aan het nieuwe wettelijke stelsel hebben afgelegd) maar beklemtoont dat de rechtsleer, waaruit zij veelvuldig citeert, nagenoeg unaniem van oordeel is dat de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 onsamenhangend zijn en dat het onbillijk is de vóór 28 september 1976 gehuwde echtgenoten de toepassing van nieuwe voordelige regels te ontfangen.

De geïntimeerde is van oordeel dat voor zover er sprake kan zijn van een verschil in behandeling, gebaseerd op een objectief criterium, dat onderscheid tussen echtgenoten gehuwd onder een oud gemeenschapsstelsel niet redelijk verantwoord is, rekening houdend met het doel van de wetgever. Ter staving van die stelling haalt zij rechtsleer aan waarin wordt gesteld dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever weliswaar de uitdrukkelijke wil van de partijen heeft willen eerbiedigen wat betreft de keuze van het huwelijksstelsel en de wijze van bijdrage tot de gemeenschappelijke massa maar dat dienaangaande niets werd verklaard met betrekking tot het overgangsstelsel voor de regels van vereffening en verdeling. Het laten bestaan van oude regels inzake vereffening en verdeling voor die categorie van echtgenoten die gehuwd zijn onder een oud gemeenschapsstelsel dat verschillend is van het wettelijke stelsel, waardoor hen de preferentiële toewijzing van de gezinswoning wordt ontfangen, lijkt niet in overeenstemming te zijn met het doel van de wetgever, vermits

die regels niet de keuze van het stelsel noch de bijdrage in de gemeenschappelijke massa betreffen maar enkel de wijze en de techniek van verdeling van de goederen in de ultieme fase van vereffening van het stelsel. In zoverre die maatregel niet wordt opgelegd ter eerbiediging van contractuele afwijkingen op de verdeling bij helften, kan zelfs aan het legitieme doel ervan worden getwijfeld. Het lijkt evenzeer onwaarschijnlijk dat echtgenoten die gehuwd zijn onder een oud gemeenschapsstelsel impliciet de oude regel van de verdeling *in natura* hebben begrepen in hetgeen contractueel is overeengekomen.

Zij besluit dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

A.2.2. In haar memorie van antwoord neemt de geïntimeerde in essentie integraal haar memorie over en reageert zij tevens op de volgens haar tendentieuze weergave van de feiten door de appellant.

A.3. In zijn memorie merkt de Ministerraad op dat reeds een soortgelijke prejudiciële vraag met rolnummer 2307 aan het Hof werd voorgelegd maar dat het Hof zich op het ogenblik van het opstellen van de memorie hierover nog niet heeft uitgesproken. De Ministerraad verklaart zich bijgevolg naar de wijsheid van het Hof dienaangaande te willen gedragen.

In zijn memorie van antwoord wijst de Ministerraad op het arrest nr. 7/2003 van 22 januari 2003, waarin het Hof oordeelt dat artikel 1, 3°, eerste lid, van de overgangsbepalingen van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

- B -

B.1. Artikel 1, 1° tot 3°, van artikel III, overgangsbepalingen, van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels (*Belgisch Staatsblad*, 18 september 1976) luidt :

« Overeenkomstig de volgende regels zijn de bepalingen van deze wet van toepassing op de echtgenoten die vóór de inwerkingtreding van deze wet zijn gehuwd zonder huwelijksvoorwaarden te hebben gemaakt of na het stelsel van gemeenschap te hebben aangenomen dan wel het stelsel van scheiding van goederen of het dotaal stelsel te hebben gekozen, waarin een gemeenschap van aanwinsten is bedongen als omschreven in de artikelen 1498 en 1499 van het Burgerlijk Wetboek :

1° Gedurende een termijn van een jaar te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet kunnen de echtgenoten ten overstaan van een notaris verklaren dat zij hun wettelijk of bedongen huwelijksvermogensstelsel ongewijzigd wensen te handhaven.

2° Indien een dergelijke verklaring niet wordt afgelegd, zullen de echtgenoten die geen huwelijksvoorwaarden hebben gemaakt of het stelsel van wettelijke gemeenschap hebben aangenomen, bij het verstrijken van die termijn onderworpen zijn aan de bepalingen van de artikelen 1398 tot 1450 betreffende het wettelijk stelsel, onverminderd hetgeen zij bij huwelijkscontract hebben bedongen betreffende de voordelen aan beide echtgenoten of aan een van hen.

Evenwel kunnen zij, zonder het verstrijken van die termijn af te wachten, ten overstaan van een notaris verklaren dat zij zich onmiddellijk wensen te onderwerpen aan de bepalingen betreffende het wettelijk stelsel.

3° Indien de verklaring bedoeld in 1° niet wordt afgelegd, zullen de echtgenoten die de gemeenschap beperkt tot de aanwinsten of de algemene gemeenschap hebben aangenomen, bij het verstrijken van die termijn onderworpen zijn aan de bepalingen van de artikelen 1415 tot 1426 voor alles wat betrekking heeft op het bestuur van de gemeenschap en van de eigen goederen, alsook aan de bepalingen van de artikelen 1408 tot 1414 betreffende de gemeenschappelijke schulden en de rechten van de schuldeisers.

Hetzelfde geldt voor de echtgenoten die de scheiding van goederen of het dotaal stelsel hebben gekozen onder beding van een gemeenschap van aanwinsten als omschreven in de artikelen 1498 en 1499 van het Burgerlijk Wetboek, doch uitsluitend wat die gemeenschap betreft. »

De artikelen 1446 en 1447 van het Burgerlijk Wetboek, die te dezen eveneens in het geding zijn, luiden :

« Art. 1446. Wanneer het wettelijk stelsel eindigt door het overlijden van een der echtgenoten, kan de langstlevende, tegen opleg indien daartoe grond bestaat, zich bij voorrang doen toewijzen een van de onroerende goederen die tot gezinswoning dient, samen met het aldaar aanwezige huisraad, en het onroerend goed dat dient voor de uitoefening van zijn beroep, samen met de roerende zaken die aldaar aanwezig zijn voor beroepsdoeleinden.

Art. 1447. Wanneer het wettelijk stelsel eindigt door echtscheiding, scheiding van tafel en bed of scheiding van goederen, kan elk der echtgenoten in de loop van de vereffeningprocedure aan de rechtbank te zijnen voordele toepassing van artikel 1446 vragen.

De rechtbank beslist met inachtneming van de maatschappelijke en gezinsbelangen die erbij betrokken zijn en van de vergoedings- of vorderingsrechten van de andere echtgenoot.

De rechtbank bepaalt de datum waarop de eventuele opleg opeisbaar wordt. »

B.2. De in het geding zijnde bepaling voert een verschil in behandeling in tussen echtgenoten die zijn gehuwd vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels, naargelang zij gehuwd waren onder het wettelijk stelsel (artikel 1, 2°), dan wel met een huwelijkscontract onder de algemene gemeenschap, onder de gemeenschap van aanwinsten (artikel 1, 3°, eerste lid), onder de scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten of onder het dotaal stelsel met gemeenschap van aanwinsten (artikel 1, 3°, tweede lid). De bij die wet ingevoerde regels met betrekking tot de vereffening en de verdeling, en inzonderheid het in het bodemgeschil aangevoerde artikel 1447 van het Burgerlijk Wetboek, dat voorziet in de mogelijkheid van toewijzing bij voorrang van het onroerend goed dat tot gezinswoning dient, zijn van toepassing op de eerste categorie van

echtgenoten, terwijl zij niet van toepassing zijn op de tweede categorie van echtgenoten. Dat verschil in behandeling zou discriminatoir zijn, inzonderheid voor de echtgenoten die vóór 28 september 1976 gehuwd waren onder het bedongen gemeenschapsstelsel van de scheiding van goederen met gemeenschap van aanwinsten.

B.3. Het verschil in behandeling tussen beide categorieën van echtgenoten berust op een objectief criterium, namelijk de aard van het huwelijksvermogensstelsel dat zij vóór de inwerkingtreding van de wet van 14 juli 1976 hebben aangenomen door al dan niet een huwelijkscontract te hebben gesloten.

B.4. De pertinentie van dat onderscheid werd als volgt verantwoord :

« Uitgaande van de opvatting dat een huwelijkscontract een overeenkomst tussen echtgenoten is die tussen de overeenkomstsluitende partijen als wet geldt, wijzigt het de inhoud ervan slechts in die zin dat het in het stelsel dat zij hebben gekozen, de nieuwe beheersregels van de gemeenschap of van de eigen goederen invoegt. » (*Parl. St.*, Senaat, 1975-1976, nr. 683/2, p. 92)

B.5. De wet van 14 juli 1976 heeft in hoofdzaak beoogd de juridische ontvoogding van de gehuwde vrouw, tot stand gebracht door de wet van 30 april 1958 betreffende de wederzijdse rechten en plichten van de echtgenoten, te concretiseren in de wetgeving betreffende de huwelijksvermogensstelsels :

« Vanaf het ogenblik dat aan de gehuwde vrouw volle rechtsbekwaamheid wordt toegekend, [...] moet deze onafhankelijkheid haar normale tegenhanger vinden op het gebied van de huwelijksvermogensstelsels. De ene hervorming gaat niet zonder de andere. Het bekrachtigen van de handelingsbekwaamheid van de gehuwde vrouw zonder daarbij de huwelijksvermogensstelsels te wijzigen of aan te passen, zou er op neerkomen een theoretisch werk te leveren dat praktisch denkbeeldig blijft. » (*Parl. St.*, Senaat, 1964-1965, nr. 138, p. 1; *Parl. St.*, Senaat, 1976-1977, nr. 683/2, p. 1)

B.6. De in het geding zijnde maatregel kan niet worden beschouwd als onevenredig met de doelstelling van de wet van 14 juli 1976 in het algemeen, en van de overgangsbepaling waarbij de toepassing van de regels inzake de vereffening en de verdeling worden uitgesloten, in het bijzonder.

De bevestiging van de handelingsbekwaamheid van de gehuwde vrouw was immers slechts noodzakelijk ten aanzien van het bestuur van de gemeenschap en van de eigen goederen (artikelen 1415 tot 1426 van het Burgerlijk Wetboek), alsmede de daarmee onlosmakelijk verbonden problematiek van de regeling van de gemeenschappelijke schulden en de rechten van de schuldeisers (artikelen 1408 tot 1414 van het Burgerlijk Wetboek), en vereiste derhalve niet noodzakelijk de toepassing van de regels die de vereffening en de verdeling van het huwelijksvermogensstelsel beheersen. De wetgever vermocht derhalve ervan uit te gaan dat die rechtsproblematiek, op basis van het beginsel van de voorzienbaarheid voor de betrokken echtgenoten en rekening houdend met de diversiteit aan modaliteiten die een conventioneel huwelijksvermogensstelsel kan karakteriseren, geregeld zou blijven door de bepalingen die van toepassing waren bij de aanneming van dat stelsel.

De bepaling van artikel 47, § 3, van artikel IV van de wet van 14 juli 1976, dat de opheffings- en wijzigingsbepalingen bevat en de in de paragrafen 1 en 2 vermelde artikelen toepasselijk verklaart in zoverre zij noodzakelijk zijn voor de vereffening van het huwelijksvermogensstelsel, is slechts de bevestiging van de uitsluiting van de toepassing van de nieuwe bepalingen betreffende de vereffening en de verdeling ten aanzien van die categorie van echtgenoten die vóór de inwerkingtreding van die wet een bedongen huwelijksvermogensstelsel hebben aangenomen.

Overigens verhindert niets die categorie van echtgenoten hun conventioneel stelsel te wijzigen om die maatregelen te bedingen waarin de wetgever voor hen niet heeft voorzien.

De wetgever heeft het imperatief karakter van de aanpassing van de wetgeving betreffende de huwelijksvermogensstelsels aan de rechtsbekwaamheid van de gehuwde vrouw, willen verzoenen met de eerbied voor de wilsautonomie van de partijen.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1, 3°, van artikel III, Overgangsbepalingen, van de wet van 14 juli 1976 betreffende de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten en de huwelijksvermogensstelsels, aldus geïnterpreteerd dat artikel 1447 van het Burgerlijk Wetboek niet van toepassing is op de daarin bedoelde categorieën van echtgenoten, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 24 september 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts